

Motion nr Dalarna 1

Ökade möjligheter för skyddsjakt – ger ökad tolerans

Orsa

När stora rovdjur och tamdjur finns på samma område så kommer konflikter att uppstå. Dessa konflikter har förr varit så stora att rovdjuren har jagats i så stor omfattning att de nästan försvann från Sverige. Ett rovdjursangrepp på tamboskap är en mycket traumatisk händelse för både människa och djur. Hur vi lyckas hantera detta är avgörande för acceptansen för rovdjurspolitiken och människors inställning till rovdjuren.

Dagens situation skiljer sig från hur det var förr. Då innebar det en fullständig katastrof om t.ex. familjens enda ko blev dödad. Detta kunde innebära att man helt enkelt inte kunde sätta mat på bordet. I dag handlar det mer om att det är glädjen och entusiasmen till yrket som minskar för varje angrepp. Om inte konflikten mellan rovdjur och tamdjur hanteras på ett bra sätt riskerar vi denna gång att istället utrota tamdjurshållningen i de rovdjurstäta områdena. Särskilt fåbodbruket och det fria skogsbetet riskerar att försvinna och med dem även den kulturen, de unika biotoperna och lantraserna.

Närvaro och angrepp av rovdjur innebär en oerhörd stress och ett stort lidande för tamdjuren. Det är djurhållarens ansvar att inte utsätta sina djur för sådant. Det finns en rad förebyggande åtgärder att vidta. Det finns även visst ekonomiskt stöd att söka för sådana åtgärder. Dessa pengar täcker dock inte på långa vägar den totala kostnaden för att vidta dessa åtgärder. Att lägga ytterligare kostnader på en bransch som verkligen inte präglas av god lönsamhet är inte acceptabelt. Majoriteten av svenskarna vill att vi ska ha livskraftiga rovdjurstammar, både de direkta och indirekta kostnaderna för detta måste då tas av samhället.

Det effektivaste sättet att förebygga fortsatta angrepp är en snabbt beslutad och verkställd skyddsjakt. Dagens regelverk möjliggör sällan ett snabbt agerande. Det är först efter upprepade angrepp där man uteslutit alla andra tänkbara metoder som skyddsjakt kan bli aktuellt och detta efter en så lång beslutsprocess att det är mycket svårt att spåra upp det djur som begått angreppet. Att det förekommer relativt omfattande licensjakt på björn, lo och varg gör det ännu mer obegripligt att det ska vara så svårt att få en skyddsjakt beviljad.

Förvånande nog verkar det finnas en utbredd uppfattning i samhället att angreppen inte är några problem eftersom djurägaren ju ersätts ekonomiskt. I de rovdjurstäta områdena är det till och med så, att det är så stor sannolikhet att något eller några djur ska dödas av rovdjur, att djurägaren förväntas räkna med ett visst svinn under betessäsongen.

Med tanke på det oerhörda lidande det måste vara för tamdjuren att bli skadade eller dödade av ett rovdjur måste man rimligtvis fråga sig om den inställningen är förenlig med djurskyddslagen. I vilket annat fall skulle det vara acceptabelt

att man inte tillåts vidta det effektivaste sättet att förhindra att tamdjur utsätts för lidande och död? I andra fall har man väldigt hög svansföring när det gäller djurskyddet i Sverige. Varför inte i detta fall? Anser man att ändamålen helgar medlen och att målet med att ha en livskraftig rovdjursstam överskuggar de annars så ambitiösa svenska djurskyddsreglerna?

Regionförbundet i Dalarna yrkar att riksförbundsstämman beslutar uppdra åt riksförbundsstyrelsen

att utreda och klargöra hur djurskyddslagstiftningen ska tillämpas i samband med rovdjursangrepp samt

att Verka för att åstadkomma bättre möjligheter till snabba och effektiva skyddsjakter.